

ПРОЛОГ

Фізик Леонардо Ветра почув запах паленого м'яса і зрозумів, що це горить його власне тіло. Із жахом дивився він на темну постать, що нависла над ним.

— Чого вам треба?

— *La chiave!* — відповів різкий голос. — Пароль!

— Але... я не...

Нападник сильніше притиснув білий розпечений предмет Ветрі до грудей. Зашкварчала, обвуглюючись, шкіра.

— Пароля *немає!* — скрикнув Ветра, корчачись від несамовитого болю. Він відчув, що впадає в забуття.

Незнайомиць ледь помітно посміхнувся.

— *Ne avevo paura.* Цього я й боявся.

Ветра з усіх сил намагався не зомліти, але свідомість невблаганно огортала темрява. Втішало одне: нападник у жодному разі не дістане того, по що прийшов. Однак за мить той витягнув ножа й підніс його Ветрі до обличчя. Лезо блиснуло перед самими очима.

— На милість Бога! — закричав Ветра. Але було запізно.

Із вершечка великої піраміди в Гізі до нього сміється й гукає якась молода жінка.

— Роберте, швидше! Я так і знала, що треба було пошукати собі молодшого чоловіка! — Її усмішка зачаровує.

Він намагається не відставати, але ноги немов налиті свинцем.

— Зачекай, — благає він. — Будь ласка...

Він видирається нагору, в очах темніє. У вухах дзвенить. *Я мушу її наздогнати!* Знову підводить голову, але жінки уже немає. На її місці стоїть і дивиться на нього, презирливо скрививши губи, якийсь дідуган із гнилими зубами. Не тямлячи себе з горя, він кричить страшним криком, що безліч разів відлунує в пустелі.

Здригнувшись, Роберт Ленгдон прокинувся. На тумбочці біля ліжка дзвонив телефон. Збентежений, він узяв слухавку.

— Алло?

— Мені потрібний Роберт Ленгдон, — сказав чоловічий голос. Ленгдон сів на ліжку і спробував зібратися з думками.

— Я і є... Роберт Ленгдон. — Він глянув на цифровий годинник, що світився в темряві. 5:18.

— Мені треба негайно з вами зустрітись.

— А хто ви?

— Мене звати Максиміліан Колер. Я фізик, спеціалізуюся на елементарних частинках.

— *Хто?* — Ленгдон не міг нічого второпати. — Ви впевнені, що я саме той Ленгдон, який вам потрібний?

— Ви професор релігійної символіки в Гарвардському університеті. Ви написали три книжки на цю тему і...

— Вам відомо, яка зараз година?

— Пробачте. Я мушу щось вам показати. Це не телефонна розмова.

Ленгдон мимоволі застогнав. Таке вже траплялося не раз. Хочеш писати книжки про релігійну символіку — мусиш бути готовий до

дзвінків від усяких фанатів, які вимагають, аби ти тлумачив знаки, що їх посилає їм Господь. Минулого місяця якась стриптизерка з Оклахоми пообіцяла Ленгдонові найкращий у світі секс, якщо він прилетить до неї й підтвердить автентичність хреста, який дивом проступив на її постелі. «Талсівська плащаниця»², хай їй грець, подумав було Ленгдон.

— Звідки ви взяли мій телефон? — Ленгдон намагався говорити ввічливо, попри невідповідну годину.

— З Інтернету. На сайті, де можна замовити вашу книжку.

Ленгдон наморщив чоло. Він був на сто відсотків упевнений, що на тому сайті немає номера його домашнього телефону. Незнайомець явно бреше.

— Мені треба з вами зустрітися, — наполягав той. — Я добре заплачу.

Ленгдон почав втрачати рівновагу.

— Перепрошую, але я справді...

— Якщо ви вилетите негайно, то будете в мене до...

— Нікуди я не полечу! П'ята година ранку! — Ленгдон жбурнув слухавку і впав назад у ліжку. Заплющив очі, намагаючись знову заснути. Марно. У пам'ять міцно вкарбувався щойно бачений сон. Неохоче він одягнув халат і спустився вниз.

Роберт Ленгдон бродив босоніж по своєму порожньому вікторіанському будинку в Масачуссетсі, стискаючи в руках традиційний засіб від безсоння — горнятко гарячого «Несквіку». Світло квітневого місяця лилося у вікна в глибоких нішах й утворювало на східних килимах чудернацькі візерунки. Колеги Ленгдона часто жартували, що його помешкання більше нагадує антропологічний музей, аніж людське житло. Полиці були заставлені релігійними пам'ятками з усього світу: *екуаба* з Гани, золотий хрест з Іспанії, ідол з островів Кіклади в Егейському морі і навіть рідкісний плетений *бокус* молодого воїна з Борнео, символ вічної юності.

² Талса — місто в штаті Оклахома.

Ленгдон сів на мідну скриню східного гуру і, насолоджуючись теплом шоколадного напою, раптом побачив своє відображення у вікні. Обличчя витягнуте й бліде... наче в привида. *Підстаркуватий привид*, похмуро подумав він, укотре усвідомивши, що його юна душа живе в смертній оболонці.

Сорокап'ятирічний Ленгдон не був красенем у класичному розумінні, але мав те, що колеги-жінки називали «шармом науковця»: срібні пасма в густому темному волоссі, проникливі сині очі, заворожливий низький голос і щиру безтурботну посмішку спортсмена-аматора. У школі й коледжі Ленгдон захоплювався стрибками у воду і дотепер перебував у чудовій фізичній формі, яку старанно підтримував, долаючи щодня п'ятдесят разів довжину університетського басейну.

Друзі завжди вважали Ленгдона трохи загадковим чоловіком, що загубився десь між століттями. У вихідні його можна було застати зі студентами в університетському дворі у джинсах, він розмовляв із ними чи то про комп'ютерну графіку, чи про історію релігії. Його також можна було побачити на фотографіях у поважних мистецьких часописах у твідовому піджаку й жилеті з малюнком пейслі на відкритті якоїсь музейної виставки, куди його запросили виступити з лекцією.

Ленгдон був строгим викладачем і неухильно вимагав дисципліни, однак завжди першим підтримував те, що сам називав «забутим мистецтвом доброї невинної забави». Із фанатичним завзяттям він пропагував активний відпочинок, чим завоював собі глибоку довіру серед студентів. Прізвисько Дельфін йому дали водночас і за добродушність, і за легендарну здатність під час гри у водне поло пірнути глибоко, до самого дна, й обійти цілу команду суперника.

Ленгдон самотньо сидів у порожньому будинку і розсіяно дивився в темряву, аж раптом тишу знову порушив дзвінок — тепер факсу. Сердитися він не мав сили, тож тільки втомлено хмикнув.

Божі люди, подумав. Дві тисячі років чекають на свого месію і ні на мить не втрачають надії.

Відніс до кухні порожнє горня і неквапно пішов до кабінету, обшитого дубовими панелями. Зітхнувши, відірвав отриманий факс і подивився на нього.

Раптом йому стало млосно.

На папері був зображений труп. Із жертви зірвали весь одяг і скрутили шию так, що було видно тільки потилицю. На грудях чорніло тавро. Одне-єдине слово... Це слово Ленгдон знав дуже добре. Надто добре. У німому заціпенінні дивився він на химерний напис.

Illuminati

— Ілюмінати, — вимовив, запинаючись. Серце шалено калатало. *Не може бути...*

Дуже повільно, наче не наважуючись побачити те, що на нього чекає, Ленгдон повернув факс на сто вісімдесят градусів. Подивився на слово знову.

Йому перехопило подих. Він не міг отямитись. Насилу вірячи власним очам, він обернув факс іще раз, знову прочитав витавруване слово, тоді ще раз...

— Ілюмінати, — прошепотів.

Приголомшений, Ленгдон упав на стілець. Якусь мить він сидів, геть ошелешений. Тоді погляд його випадково натрапив на червоний індикатор, що блимав на факсовому апараті. Той, хто надіслав цей факс, був і досі на лінії... хотів з ним розмовляти. Ленгдон довго дивився на червону лампочку.

Тоді тремтячою рукою взяв слухавку.

2

— Ну що, тепер ви готові мене вислухати? — запитав той самий чоловічий голос.

— Готовий, чорт забирай. Ви можете пояснити, що це все означає?

— Я намагався це зробити. — Голос звучав жорстко й незворушно. — Я фізик. Керівник науково-дослідного центру. У нас сталося вбивство. Труп ви бачили.

— Як ви мене знайшли? — Ленгдон силиться зосередитись. З голови не йшло зображення на факсі.

— Я ж уже вам сказав. Через Інтернет. Через сайт вашої книжки «Мистецтво ілюмінатів».

Ленгдон намагався зібратись із думками. У широких літературних колах ця книжка була майже невідома, зате її досить жваво обговорювали в Інтернеті. І все одно щось тут не клеїлось.

— На цьому сайті немає контактної інформації, — знайшовся нарешті Ленгдон. — Я в цьому впевнений.

— У мене в лабораторії працюють люди, які досконало вміють витягати з всесвітньої павутини потрібну інформацію.

— Схоже, ваша лабораторія знає про мережу дуже багато, — скептично зауважив Ленгдон.

— Аякже, адже це ми її *винайшли*. — Щось у голосі співрозмовника переконало Ленгдона, що він не жартує. — Мені треба з вами зустрітись, — наполягав той. — Це не телефонна розмова. Від Бостона до нашої лабораторії лише година льоту.

Ленгдон стояв у напівтемряві кабінету й розглядав факс, який досі тримав у руці.

Це зображення мало для нього величезне значення. Можливо, воно стане епіграфічною знахідкою століття, яка підтвердить результати десяти років його наукової праці.

— Це терміново, — не відступався співрозмовник.

Ленгдон не відводив очей від тавра на грудях убитого. *Ілюмінати*, перечитував він знову і знову. Його наукові пошуки завжди ґрунтувалися на символічних відповідниках викопних останків — старовинних документах і давніх віруваннях — але це фото було сьогоденням! Сучасністю. Ленгдон почувався палеонтологом, що сам на сам зіткнувся з живим динозавром.

— Я наважився вислати по вас літак, — сказав голос. — Він буде в Бостоні за двадцять хвилин.

У Ленгдона пересохло в горлі. *Година льоту...*